

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno V. usque ad X.

Luxemburgi, 1748

CCV. Beata Catharina Flisca Adurna Sanctarum Viduarum Albo
adnumeratur, designata ad ejus festivitatem annum peragendam die 15.
Spt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75393)

Fratris fa. re. Innocentii IV. Prædecessoris nostri filium, & matrem Franciscam de Nigro sanguinis vetustate nobiles, sed longe prole ipsa nobiliores, quæ splendorem generis virtutum præstantia, quæ sola apud Deum nobilitas est, superavit. Vix enim usu rationis potita, & octavum ætatis suæ annum attingens, amore erga Deum, erga Parentes obsequio, erga se ipsam contemptu eximiis virtutum argumentis ad futuram sanctitatem præluxit. Etenim spiritu sancto instruente edocta Christianam sapientiam esse, scire Jesum Christum, & hunc Crucifixum, frequenter in Christi patientis imaginem e pariete cubiculi sui pendente figebat oculos, cuius obtutu miro patientis desiderio accendebatur, ut crucifixis carnalibus desideriis, mente soluta, & libera ad amorem invisibilem tenderet. Itaque jam magisterium virtutis adepta, quæ præjudicium vehebat ætatis, sprete lecti molliæ, paleis culcitæ, ligno cervicalis vicem, & usum præbentibus, somnum brevissimum capiebat, omnia autem puerilia oblectamenta contemnens rigida silentii custos sola oratione delectabatur.

Quamvis Monialis esse cuperet, parentum obtemperans voluntati, nubit Juliano Adurno.

§. 4. Quamobrem spiritali orationis cibo nutrita adeo in ea cælestis patriæ amor, mundique contemptus succreverat, ut demum tertium annum agens, consilio Confessarii sui adhibito, se in sanctimonialium monasterio dicare Deo, totamque dedere decrevit. Sed sacræ Virgines, quas adulta animi Catharinæ fortitudo, & spiritalis robur latebat, ejus teneros annos, & imbecillam corporis valetudinem rata non aptam ferendis laboribus, & monastica vite muneribus, consuetudinem Monasterii excusantes ob teneram ejus ætatem in suum consortium admittere recusarunt. Ita disponente Altissimo divinæ providentiæ consilio, a religioso Monasterii seculo repellitur, quæ postea in sæculo remanens feminis nuptis, ac viduis, quarum mentibus carnalium cupiditatum tenebras mundi consuetudo offuderat, viam Domini ingredi volentibus tanquam lucerna in tenebroso loco super candelabrum posita prælucet; repulsum Dei Ancilla patienter tulit, & intelligens Dominum a se obedientiam velle, non sacrificium, parentum voluntati, atque imperio obsecuta nobili; atque diviti viro Juliano Adurno nupsit.

In ipso conjugali statu pompas sæculi refugit, quæ de causa multas patitur a Juliano angustias.

§. 5. Sed ne mundanarum voluptatum fallenti capta dulcedine in viam sæculi abduceretur, tribulationes, & pressuras immisit Dominus, qui non derelinquit diligentes se. Sponsus enim ab ipso nuptiarum die, eam vehementer aversatus est. Ille enim luxum, & pompam, hæc frugalitatem, & modestiam, ille hominum catus, & frequentiam, hæc silentium, & secretum; ille ludos, & oblectamenta sæculi, hæc orationem, & castas Deum amantium delicias sequebatur. Ideo ob contraria voluntatum studia alienato mariti animo asperere, ac dure ab eo tractabatur: Ipsa vero etiam nulla erga virum maritalis obsequii, & cultus præteritis officia, maxime tamen illius morum, ac vite tædebat: unde caligantibus tristitia tenebris oppressum est cor ejus, nec erat, qui consolaretur eam.

Sæculi vivendi morem sequi statuit, ut a continuo animi marore sublevetur; sed hinc gravior animi angor.

§. 6. Quinquenium in luctu, & marore transiegit: deinde amicis, & consanguineis feminis suadentibus aliquandiu pristina vite consuetudinis remittere, ut maritis animi sublevaret tristitiam aliarum nobilium feminarum coetus, ac Domos frequentare, & vivendi rationem sequi instituit. Sed omnia benignissimus Deus felle amaritudinis consperserat, ut Servæ suæ anima falsa Mundi oblectamenta fastidians, cælestes dulcedines esuriret: Habet enim potestas illa iustissima miris, & incomprehensibilibus modis per quasdam secretissimas successiones rerum sibi servientium, quas creavit, & severitatem vindicandi, & clementiam liberandi; Itaque altero fere quinquennio elapso, cum a terrenis rebus animi potius

augeretur maror, & tristitia, quam levaretur angustia (Severa enim misericordia nihil Deus Ancillæ suæ sinebat dulcescere quod ipse non esset) ita supramodum gravata est supra virtutem, ut tæderet etiam vivere, & in se ipsa responsum mortis haberet.

§. 7. Graves inter animi angores propriam Sororem, quæ Sanctimonialis erat, consuluit, cuius hortatu Presbyterum Monasterii Confessarium adivit, ad cuius pedes vix dum se prostraverat, cum caligantibus jam in Sæculo mentis oculis divinæ lucis lumen subito affulsit, & doloris simul, atque amoris vulnere percussa parum abfuit, quin prolaberetur in terram. Ut vero domum rediit, cum ab arcano fundo alta consideratio, irradiante divina gratiæ lumine contraxisset, & congestisset totam miseriam suam in conspectum cordis sui, obortus est ingens imber lacrymarum, projectisque muliebribus ornamentis, quæ nunquam imposterum resumeret amarissima cordis contritione, sanctaque indignatione sui detestata est antea vitæ culpas, admirans divinam clementiam, ac ineffabilem Dei bonitatem retrahentem recedentes a se, & derelinentes fontem aquæ vivæ, ut fodiant sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.

§. 8. Itaque timore divinæ Justitiæ, admiratione misericordiarum Domini, odio erga mundum, indignatione erga se, dolore de peccatis, tanta denique, tamque gravi diversorum affectionum cordis intima agitante procella, accendebatur jam concepta flamma divini amoris, & pectore suspiria, & oculis cadebant flumina lacrymarum, acceptabile, ac gratum Deo sacrificium. Cum subito mentis oculis apparuit Salvatoris crucem baulantis imago toto corpore sanguine diffluentis. Quam speciem animo alte infixam vivisque expressam coloribus ita mente in posterum retinuit, ut quæcumque oculis cerneret, prætioso Christi Sanguine ei viderentur adspersa, quocumque se verteret Salvatoris patientis imaginem sibi videretur intueri. Hinc ingens patiendi ardor, ut se Passionem Christi Domini conformans de admittis, vel levibus culpis divinæ justitiæ in sanguine, & per merita divini Mediatoris satisfaceret, & veterem hominem in se crucifigeret, & destrueret corpus peccati, ut non amplius peccato serviret.

§. 9. Itaque carnem suam ciliciis, flagellis, fame, siti, vigiliis, jejuniis edomuit, ne spinas, ac tribulos vitiatorum produceret, sed Sancta Corpore, & spiritu, hostiam Deo placentem se offerret uno, vel altero anno ab admirabilis ejus conversionis die voce Christi Domini ad interiores cordis aures resonante invitata est ad peragendum cum Divino Salvatore quadragesimale jejunium; quo exercita tria illa tentationum genera, quibus ille volens tentatus est, superare edisceret: nempe intus verbo Dei nutrita, non quereretur in ista mortalis vitæ Eremitæ voluptatem, imo ita domitam cupiditatem haberet, ut nec fami cederet; uni Deo tantum subiecta, non desideraret in monte, hoc est in terrena elatione jactantiam, sed nulli creaturæ serviens, & neminem præter Deum adorans superbiam sæculi, & vanitates vanitantium calcaret; aeterno demum incommutabilis veritatis spectaculo inhaerens curiositatis illecebram contemneret, nec Deum tentaret, nec per fastigium templi, id est per oculos Corporis se precipitem ageret, ut ad temporalia, & inferiora recedendo a Deo templum, hoc est animam nostram inhabitante, perveniret, atque ita tria illa prorsus sibi subdita, & penitus contracta jejunio, & Oratione teneret concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, & ambitionem sæculi auscultavit subito invitamenta Dominica fortis Dei mulier, & secuta est spiritum ducentem in desertum penitentia longe a mundanis oblectamentis, & secularibus curis inhabitantibus terras. Et non solum

Luce divina perfusa Sæculi pompas iterum exiit.

Ex visione Salvatoris Crucem baulantis ingens Catharinæ fit desiderium patiendi.

Corpus divinum verimode macerat.

primæ illius Quadragesimæ tempus, sed per annos tres, & viginti, nedum Quadragesimæ, verum etiam Adventus ferias solo cælesti orationis Cibo, & Sacrosancto Eucharistiæ pane sustentata transegit, amarissimo tantum aquæ liquatæ salis, atque aceti potu sicim quandoque excrucians potius quam restringens, quo tamen jejunii tempore robustior, atque vividior laboriosis caritatis muneribus perfungebatur. Ita per gratiam Spiritus Sancti naturæ usum, & sexus infirmitatem transgrediens, cibo abstinentiæ, & potu amaritudinis aluit corpus suum, docens non solum nescire vitia, sed etiam causas nescire vitiorum.

Egenis, & Infirmissis infer-
vit cum nonnullis Matro-
nis.

§. 10. Ad sanctitatis igitur sublimitatem per erectas penitentia semitas celeri gradu progrediens Catharina, & a divino humilitatis magistro edocta, altitudinem perfectionis mensuram esse debere humilitatis, elegit abjecta esse in domo Patris sui magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Itaque se comitem adjiciens, vel potius in pietate ducem aliis nobilibus Matronis, quarum cura erat Infirmissis, pauperibusque succurrere, & miserorum calamitates, & angustias opere, & pecunia sublevare, circumbat per vicos, & Plateas quærens in pauperibus, & infirmis, quem diligebat anima sua. Incedebat autem per Urbem gradu sobrio, veste humili, vultu modesto, fixis in terram oculis, itaut præsentia sanctitatis anteirent signa virtutum. Egenorum vero necessitatibus prompte, ac liberaliter subveniebat, & feminas infirmas singulari caritate complectebatur. Sternebat lectos, purgabat sordes, vilia quæque munia obibat, solabatur verbis, inserviebat manibus, pecunia sustentabat, cibis reficiebat. Laboriosum, atque humile infirmis inserviendi munus primum in privatis Domibus, deinde in publico Nosocomio, cujus regimen ei demandatum est, sedula cura, & diligenti sollicitudine exercuit, & ad felicem usque vitæ suæ finem retinuit, militans stipendiis suis; nihil enim unquam accepit de substantia Nosocomii, sed quæ sibi pro victu, & indumentis erant necessaria, suis expensis sibi ministrari volebat.

Qualis ejus
esset amor er-
ga Deum,
suique con-
templatus.

§. 11. Assiduus autem Caritatis officiis erga proximum, quasi quibusdam gradibus ad purum illum, ac mirabilem Dei amorem ascendit; Si quidem cum ejus corpus templum Dei inhabitantis effectum esset, animus veluti altare Domini, in quo sacrificium laudis quotidie Altissimo immolaretur, manu æterni Sacerdotis excusso mundanorum affectuum pulvere, & terrenarum cogitationum remotis cineribus, totus exarsit vaporem exhalantis Divini ignis non solum penetrantis, inflammantisque cordis intima, sed pertingentis usque ad exteriora corporis, & ad sensus mortalium hominum. Nam thorax, cereræque corporis partes, quæ cor ambiunt, ignem spirare videbantur, nec manibus tangi poterant, quin & dolore afficerentur, & intolerabilem ardorem perferrent: Quare per altas contemplationis vias introducta a Cælesti Sponso in cubiculum suum, & ad contemplandam æternæ Majestatis pulchritudinem admissa, divinæ lucis fulgore mens repercussa, intimo cognitionis sensu percipiebat, comparatione immense illius altitudinis imam mortalis conditionis paupertatem, & miseriam, inanitatem, vilitatemque sui, & cernens fastidium celsitatis sursum, & faciem abyssi deorsum, adeo se contemnebat, seque ab aliis sperni amabat, ut semetipsam nunquam proprio vocaret nomine, atque ægreferet ab aliis se nominari. Affirmabat enim nihil esse in Creaturis, quod bonum esset, vel Deo placere posset, sed ex nihilo educas, & contagione labis primi Parentis contaminatas in malum semper propendere, & frequentissime in illud prolabi, nisi Dei gratia misericorditer liberentur: Ideo curandum esse, ut destruantur, quod ex nostro est, ut Christus ædificetur in Nobis, cujus gratia adiuti dicere valea-

mus cum Apostolo; vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus; Etenim non solum temporalibus indigentium necessitatibus, & ægotantium corporibus sanandis, curandisque sedulo navabat operam, sed etiam aliorum animis medendis curam omnem, ac studium impendebat. Ideo & qui ægotantes in Nosocomio decumbebant, & qui eam adibant his, atque aliis sanctissimis instruebat monitis, quibus, & ad peccati fugam, & ad Dei amorem impelleret.

§. 12. Imo dilatans spatia Caritatis dialogum etiam scripsit, in quo allegorice inducens animam, & corpus peregrinationem facere statuentes, convenientesque absque dissidio iter peragere mire ostendit quanto detrimento anima cæci amoris sui laqueis implicata in recto æternæ salutis itinere peragendo impediatur.

§. 13. Sed maximo ad virtutem sequendam incitamento, & exemplo, atque admirationi omnibus erat, feminam splendide genere natam adeo humilem, ut vilissima quæque munera in publico Nosocomio exerceret, adeo mitem, & patientem ut alaci animo procacium fervorum injurias, & contumelias exciperet: tanta ferventem caritate, ut corpore licet infirma omnium ægotantium cura præsto esset, & quamvis divinæ contemplationis dulcedine in extasim rapta frequenter a sensibus alienaretur, tamen vocata ad peragenda caritatis officia, illico surgebat, & hilari ac rubicundo vultu, veluti ex consortio sermonis Domini accurrebat, expletisque caritatis muneribus ad orationem redibat, ita Deo unita, ut nullius Creatura recordaretur, ita proximorum cura, ac animarum salutis intentia, ut sui prorsus videretur oblita.

§. 14. Nam a Deo impetraverat, ut proximorum necessitatibus sublevandis inserviens, tamen id tanta sedulitate, & diligentia præstaret, quantum alius nemo pari caritate non præditus adhibere posset, tamen statim ac officium caritatis impleverat, ejus, cui inserviebat, oblivisceretur. Itaque nulla Creatura imago illam, quam alte corde, & mente infixam patientis Salvatoris imaginem gerebat obumbrabat, & flagrantem illam divini amoris flammam, qua cor illius suaviter astuabat, nullus terrenus affectus, vel restringebat, vel minuebat: idcirco vere cum Apostolo exclamare poterat, neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque altitudo, neque profundum, neque Creatura alia poterit nos separare a Charitate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino Nostro. Profecto non illam aspera natura, & dissoluti, intolerabilesque viri mores, quos semper patienti, & remisso animo toleravit; non contemptus, & irrisiones, dum pietatis opera peragebat; gaudebat enim, quod digna habita esset pro nomine Jesu contumeliam pati: non dura eorum, qui Nosocomio ministrabant imperia quæ humilis, ac lubens exequabatur: non carorum, & consanguineorum jactura, quam benedicens Domino æquissimo animo tulit: non corporis infirmitas, assiduaque agitudines, cum enim infirmabatur, tunc potentior erat: non denique sive prospera, sive adversa, sive præsentia, sive futura a Deo avellere poterunt, sed tanquam petra immobilis adversus furientes sæculi turbines & fremantis hostis impetus stabat, nec Cælestibus donis ditata efferebatur, nec adversis concussa deprimebatur, sed perseverantissima animi puritate complectens Deum, quem semper præsentem gerebat, ad eum toto affectu se tenens, non habebat, quod expectaret, vel timeret futurum, nec in præteritum trajiciens, quod meminisset; nec in præsens respiciens, quod amaret; ideo nulla vice variabatur, nec ulla in tempora distendebatur, sed coherens summo, vero, & vere æterno bono, quod solum animæ diligenti illud sufficit, ejusque flagrans desiderium

Dialogum
scribit.

Proximo
præbet do-
cumenta, &
incitamenta
virtutis.

Quam fixa
mente in
æternarum
rerum con-
templatione,
Deique amo-
re maneret.

exple-

explere posset, in nullam temporum varietatem, & vicissitudinem ab illo se revolvebat, & ad se declinabat, vel desinebat ad alia: Nam invento, quem diligebat anima sua, tenebat eum, nec dimittebat, in eo exultabat, gaudebat, gloriabatur, ejusque sanctum nomen semper gerebat in corde, semper habebat in ore, nullum majus persentiens gaudium, ac solatium, quam si dulce Jesu nomen etiam ab aliis pronuntiari audiret.

§. 15. Quendam mulierem contagiosa febre in extremo vitæ laborantem, & vi morbi loquendi facultate privatam sæpius adhortata, ut Sanctum Jesu nomen pronuntiaret, statim atque moventem ora animadvertit, impetu amoris Sanctissimi nominis abrepta, suique oblita, fatidi, & pestilentis oris labia exosculata est, quorum contactu eodem infecta morbo, parum absint, quin vitam cum morte commutaret. Sanitate deinde Dei voluntate sibi restituta nihilo fecius, ac anxia nulla cautione adhibita, omnique vitæ, & salutis periculo contempto, pristina erga infirmos pietatis officia alacris, & læta repetiit. Ex abundanti enim divini amoris fonte emanabat mira illa pectoris constantia, & animi firmitas in currenda via Domini, & sectandis semitis ejus. Nam idem semper vultus, eademque frons, & præclara in omni actu vitæ æqualitas, humilis, modesta, misericors, humana despiciens, cælestia inquirens, admirabilem suavitatem in verbis, ac moribus præferebat, omnes ad se confugientes excipiebat benigne, amanter solabatur, prudenter admonere, prompte, ac studiose sublevarat, una, & assidua ejus cura, & perpetua cogitatio erat Dei honor, gloria, & laus nominis ejus, victoriorum, ac scelorum destructio, peccantium conversio, animarum salus; id curabat, id faciebat, huc referebat cogitationes omnes, & sedulam illam, quam pro corporibus proximorum sanandis, sublevandisque curam adhibebat.

§. 16. Plures igitur abeuntes in consilia impiorum, & sequentes semitas sæculi, orationibus, & suasionibus suis, divina operante misericordia, ad viam Domini revocavit, & potissimum illud accidit, quod fore Apostolus prædixerat, ut sanctificaretur vir per mulierem fidem. Nam etiam Julianum Adurnum virum suum lucrata est Domino, loquens illi sanctis moribus suis, quibus eam Deus pulchram fecerat, & reverenter amabilem, atque admirabilem. Etenim primum ab eo impetravit, ut sibi in Castitate vivere liceret, deinde ipse ultro ad illam veniens, collatisque cum ea consiliis a vitis sæculi recedens, induto habitu Tertii Ordinis Sancti Francisci, piam vivendi rationem instituit. Cum autem in postrema ægritudine sua, ut erat ad iram proclivis, morbi incommoditatum pertæsus, tanta esset impatientia, & indignatione correptus, ut in periculo æternæ salutis verari videretur, id ubi sancti uxor conspexit, ingressa cubiculum suum oravit Dominum, qui ventis, & tempestatibus imperat, & serenitatem Cælo, mari tranquillitatem reddit, & statim ab immortalis Deo obtinuit, ut tranquillaretur impatiens Mariti animus, ut procellosa tempestas sedaretur. Siquidem nondum finita oratione vir, stupentibus omnibus mutatus est, & tranquillato animo, submissoque divinæ voluntati, patienterque toleratis extremæ vitæ molestias ac doloribus mortem obivit.

§. 17. Anxia autem Catharinæ cura, & sollicitudo de salute animarum, & fervor ejus caritatis erga proximum pars exigua erat immense flammæ, qua in Dei amorem exarserat, & quæ ex animo resiliens in corpus non solum cor vinique partes divini ignis ardore fervere videbantur, sed insuper pars illa cutis, quæ cordis regionem ambit, igneo robore suffusa post felicem ejus obitum mortalium oculis apparuit.

§. 18. Itaque ubi non vocabat caritas, vel

aliorum præcepta impellebant, ad Orationem redibat, in qua Cælestibus fruens contemplationis deliciis alienabatur a sensibus, & animæ a rerum sensibilibus tumultu, & perturbatione libere in suavissima quiete supra pectus divini magistri recumbenti cælestia revelabantur secreta, quæ intellectus humanus percipere nequit: ineffabilis scilicet divinæ sapientiæ modus, quo hominum æternæ consulit salutis, humanæ cecitatis misera conditio, quæ lacrymabili infans ægritudine oblata sibi repellit remedia, & divina beneficia in suam perniciem vertit, vis superni amoris, gratiæ sanctificantis pulchritudo, æternæ Beatitudinis gloria. Quæ postea a suis interrogata, cum maxime vellet, humanis verbis exprimere nequebat, quod enim mens divino lumine illustrata conceperat, lingua carneis innodata vinculis parere non poterat, ut jam illud Apostoli usurpare posset: Scio hujusmodi hominem sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit, quoniam raptus est in paradysum, & audit arcana verba, quæ non licet homini loqui.

§. 19. Ita igitur Beata Catharina assidue orationis, & cælestis contemplationis uberibus inhaerentem caritas erga Deum, & erga proximum nutrita, ac roboraverat animum, qui cum jam esset sequendo Deo factus idoneus, ac dicere posset cælesti sponsa trahe me post te, curremus: & divinæ Majestatis sublimitas ex tanta parte quantam mortali homini vix ferre licet, sese aperuisset, adeo mirabilis ille caritatis ardor excreverat, & tantum divini amoris surrexerat incendium, ut exusta omni terrena labe, atque interiori homine purgato, & sanctificato cælestis amoris ignis ex animo in corpus exundans vivus, & efficax, & penetrabilior omni gladio accipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ, ac spiritus infirmam carnem tanto ferendo ardori imparem fere consumpserit & jam pene solo spiritu viveret, nec in alio corporis sarcinam sentiret, quam in doloribus, & languoribus, quos æstuantis amoris vis atque impetus in eam redundans, efficiebat: unde in ea jam satis apparet quam divine dictum sit. Ego sum ignis consumens: & illud: ignem veni mittere in terram; tum etiam: lampades ejus lampades ignis, atque flammarum. Pleno igitur pectore æstuabat, & totis flagrabat visceribus Catharina, & animus morarum impatiens ad castissimum Cælestis Sponsi ferebatur amplexum, ut sæpe amoris impetu acta cum Apostolo dicere cogeretur: cupio dissolvi, & esse cum Christo. Nam dulce quidem est vinculum corporis, quo ligatus est homo, & ab eo solvi non vult, illa tamen quia sciebat, quid sibi repositum esset, & jam gustaverat primitias spiritus, concupiscebat dissolvi, & esse cum Christo, adeout, quod aliis metum, ac terrorem ingerit, ipsi gaudio, ac solatio esset, si nempe aut de vita cum morte commutanda sermonem audiret, aut si aliquos in Nosocomio morientes aspiceret, aut si sacris precibus, aut Sancto Sacrificio, quod pro mortuis offertur interesset, interna quadam lætitia, & spiritali gaudio afficiebatur. Gemebat enim gemitibus inenarrabilibus in peregrinatione sua recordans Hierusalem, & elevato, atque extento sursum corde, cælestem requirebat patriam, amatam Patriam, desideratam Patriam, pulchram, & sanctam Civitatem, & Deum super eam regnatorem, & illustratorem Patrem, Dominum sponsum suum, dilectum suum, castas, & fortes delicias, beatam requiem, & solidum gaudium, unum, summum, verum, & sempiternum bonum. Gratulabatur ergo aliquando solvenda esse vincula carnalium membrorum, ut acciperet indumenta, & ornamenta virtutum, ponendam esse carnem, ut coronam reciperet; discedendum esse a corpore, ut cum Deo conjungeretur; migrandum esse e terris, ut ad Cælum perveniret: Felix mutatio, Sancta migratio.

§. 20. Verum divinæ exequendo voluntati sem-

Qualis amoris æstus in Deum.

In extremum incidit mor-

Ex osculo mulieris contagiosa febre laborantis, quæ Jesu nomen invocaverat, morbum contrahens, & post modum convalescens pristina pietatis erga infirmos officia repetit.

Virum suis moribus ad bonam frugem reducit.

Mira ejus de salute animarum sollicitudo.

Assidua in oratione.

1737.
bum, quod a
Medicis divi-
nitus immis-
sum nescitur.

per intenta, & solum quod Domino placitum esset, faciendi cupida, & sollicita, eique omne suum desiderium submittens, omnemque cogitationem ad Dei voluntatem conformans vitam sibi produci non recusabat, ut per diuturna dolorum tormenta conformior fieret Imagini filii sui, quia sicut Socii Passionis erimus, ita erimus & resurrectionis. Quate inter huiusmodi suaviter adversantium desideriorum confictus novo quodam celestis amorisangebatur martyrio, quo factum est, ut infirma caro inusitata quadam, & gravi aegritudine, quæ postrema fuit, correpta succumberet. Cum autem insolita infirmitati sananda nulla remedia proficerent; qui ejus salutis curam gerebant, ut omnia experirentur, & nihil intentatum relinquerent, convocarunt decem medicorum consilium, qui cum jacentem conspexissent, nec ullum morbi indicium apparet, perpenfis causis, quibus agrotare cæperat, aegritudinis symptomatibus diligenter inspectis, cum nullum ex propinatis remediis prodesset, sed tantum celestes visiones, & Sacram Eucharistiam, qua tantummodo refecta, per quatuordecim ante obitum postremos dies vitam duxit, prostratis cuius viribus solatio, & adjumento esse cognovissent, morbi novitate attoniti quid Divinum in mirabili illa infirmitate manifeste comperientes, in eam convenere sententiam, ejus aegritudinem non humanam, nec humanis sanandam remediis, sed eam divinitus immisam, & celesti animarum medico relinquendam.

Piemoritur.

§. 21. Sexagesimum tertium ætatis suæ annum agebat, cum optatum tempus advenit, quo dissolutis corporei carceris vinculis, ad optatum Cælestis Sponsi complexum libera evolveret. Præsentiens igitur jam sibi finem mortalis vitæ instare, oculis, atque manu Cælum indigitans, quo mox profectura erat, verbis illis: in manus tuas Domine commendo spiritum meum, suavissime pronuntiatis, paulo post magnitudine potius charitatis, quam morbi languens in secreto, & mentibus hominum impervio Divini amoris silentio placidissime obdormivit in Domino decimo septimo Kalendas Octobris anno millesimo quingentesimo decimo.

Miracula post mortem patrata.

§. 22. Ubi vero Beatæ Dei famulæ mortis rumor Urbem Genuensem pervasit, ad Sacras ejus exuvias in magno Nosocomio, ubi decesserat, venerandas ex omni Ordine, atque ætate viri, & mulieres frequentes confluerent; Ibique plurimi solarium, quibusangebantur molestiis, quibusque afflictabantur aegritudinis medicinam, ejus intercessione invenerunt. Interea corpus ejus, quod flexile, incorruptum, rubroque colore circa cor, & vivo omnino simili cernebatur, post aliquot dies in Sepulchro in Nosocomii Ecclesia recenter constructa summa veneratione collocatum fuit. Post duo de viginti menses illo aperto, ut Sanctæ Viduæ corpus ad novum tumulum decentius ornatum transferretur, quo ingenti Civium multitudini, quæ ad illud venerandum accurrebat, fieret satis, repositum est intra Sacelli Cancellis, quibus confertim irruentium turba arcere: Per octo continuos dies ita permansit populorum concursu nunquam deficiente, aucta præsertim veneratione ex miraculis quæ omnipotens Deus circa illud operabatur. Quibus diebus elapsis in eadem Ecclesia ad marmoreum tumulum in sublime erectum delatum est, ubi miraculis clarum publicæ Venerationi expositum, devotionis fervore erga Sacras Beatæ Catharinæ reliquias nunquam imminuto ad nostra usque tempora permansit: Divina Omnipotentia testimonium prodigiis dextere suæ perhibente, sibi non perire quod moritur, & mortalium mentibus indicante, quanta in gloria esset in Cælis anima hujus Beatæ Viduæ, cujus caro exanimis tam eximii Divinitatis effectibus in terris ornabatur.

Ejus Corpus non a Genuen-

§. 23. Itaque nedum Genuensium, verum etiam

ceterorum Populorum erga hanc Sanctam Dei Servam devotio, & ad Sacrum ejus Corpus venerandum, cujusvis generis, & conditionis hominum assiduus concursus fuit.

§. 24. Cultu igitur & veneratione erga illam constanter perseverante, & post centum annorum lapsum percrebescente, post confectos autoritate ordinaria processibus super ejus Sanctitate, & miraculis, eosque in Sacra Rituum Congregatione exhibitos, expedita fuit commissio die vigesima quarta mensis Maii anno millesimo sexcentesimo trigésimo sexto ad effectum fabricandi processum autoritate Apostolica super cultu immemorabili, & casu excepto a decretis se. re. Urbani VIII. Prædecessoris Nostri, illoque absoluto a bo. me. Decio S. R. E. Diacono Cardinali Azzolini nuncupato Causæ Relatore propositum fuit dubium, an sententia, ab Archiepiscopo Genuensi Judice delegato lata super cultu immemorabili, & casu excepto esset confirmanda, & responsum fuit: constare de casu excepto, proinde præfatam sententiam esse confirmandam, quod Decretum piæ memoriæ Clemens X. pariter Prædecessor Noster die 6. Aprilis anno millesimo sexcentesimo septuagesimo quinto confirmavit. Præterea eodem Cardinali Azzolino Causæ Ponente obtenta est die decima septima mensis Augusti anno millesimo sexcentesimo octuagesimo tertio facultas conficiendi processum super Sanctitate vitæ, virtutibus, & miraculis, ut ad Beatæ Canonizationem deveniri posset. Labentibus deinde pluribus annis, ac processu post nonnullas prorogationes, ac subrogationes nondum absoluto, susseque in Ponentem causæ bo. me. Josepho Renato Imperiali nuncupato supplicatum fuit pro concessione Officii, & Missæ de eadem Beata, & S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum Congregatio edito decreto a se. re. Clemente XI. Prædecessore Nostro confirmato, die decima nona mensis Septembris anno millesimo septingentesimo decimo concessit, ut in Civitate Genuensi recitaretur Officium, & celebraretur Missa de Communi Viduarum in honorem Beatæ Catharinæ, nec multo post eadem concessio ad totum Januensis Reipublicæ Dominium fuit ampliata, ac tandem approbatum extitit Officium, & Missa propria de eadem Beata cum ejusdem elogio in Romano Martyrologio apponendo. Completo autem processu super virtutibus, propositoque dubio in præfata Sacrorum Rituum Congregatione, prodit decretum affirmans constare de virtutibus in gradu heroico, quod fuit, a Nobis die trigésima mensis Maii anno millesimo septingentesimo trigésimo secundo confirmatum.

§. 25. Absolutoque etiam altero processu super miraculis, ventum est ad illorum examen, suscepto interim in Causæ Relatore dilecto filio Georgio tit. Sanctæ Mariæ Translyberim S. R. E. Presbytero Cardinali Spinula nuncupato in locum bo. me. Josephi Renati S. R. E. Diaconi Cardinalis Imperialis nuncupati viam universa carnis ingressi, in Congregatione coram Nobis habita die secunda mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo trigésimo septimo, ex quatuor Miraculis propositis, tria sequentia fuere approbata, videlicet. Primum subitæ sanationis Mariæ Magdalene Rizzi. Hæc enim Mulier, in qua a novem circiter annis iniqua vitiatum humoris feritas defluxa ad infernos artus non minus, quam ad latus sinistrum extensa, quantum vetustate sua in latere acerbos enutriverat, acerbioresque per intervalla cruciatus excitaverat, tantum in tumefactis crucibus liberam motus ademerat facultatem, jamdiu ad incurabiles amandata, quam tota nocte sanationem præcedente a lateris dolore sævius torqueretur, post invocationem Beatæ Catharinæ brevi somno correpta, sana surrexit diluculo, ac liberatrici suæ gratias referens, ad consueta benevolentium officia incolumis revera est. Tertium

1737.
sibus solum,
sed etiam ab
aliis Populis
in veneratio-
ne.

Confectis
itaque super
his omnibus
Processibus
primum au-
thoritate or-
dinaria, dein
de ex commis-
sione Apol-
tolica servato
ordine pro-
cessum est ad
singulorum
rerum dili-
gens exa-
men, Decre-
to &c.

Examen mi-
raculorum.

sana-

1737.

sanationis repentinæ Mariæ Franciscæ Xaveriæ Gentilis Patriciæ Genuensis, quam & scorbatica agritudo a tredecim fere annis invalerat, & spirandi difficultas, convulsiones cum nervorum in pedibus attractione, ac viva lucis, omnique rumoris intolerantia ita vexabant, ut nec ambulare, nec decumbere posset omnino nisi cervicalibus plurimis fulciretur. Quæ in spem consequendæ salutis erecta, si Beatæ exuvias coram ei datum esset venerari: voti compos facta in gestatoria sella a Beatæ visitatione Domum redux, nil hæsitans se divinitus perfectam obtinuisse salutem, domesticas scalas animosa conscendere, sedere, surgere, atque ambulare illico cepit, quibus afflictabatur morbis, undequaque depulsis. Et quartum instantaneæ curationis Blanche famini in hospitali incurabiliū a viginri quinque annis jacentis, quæ ex antiqua femoris laxatione, artuum infernorum, dexteræque manus paralyti gravabatur, dum ad Beatæ sepulcrum toto spiritus conatu salutem flagitat, repente attractam manum extendit, & utrumque crus imbecille expedite movet, ac graditur perfectæ incolumitati restituta.

§. 26. Denique generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis convocata, propositaque quaestione an stante præfatorum miraculorum approbatione ad solemnem Beatæ Catharinæ Flicæ Adurnæ Canonizationem tuto posset deveniri: Cum Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales præfata Congregationis Sacris Ritibus præpositæ affirmative respondissent. Nos post humillimas nostras, aliorumque fufas ad Deum preces, ut in re tam gravi celestis adiutorii lumen concederetur ex alto, die trigesima Aprilis Anno millesimo septingentesimo trigesimo septimo ad Beatam Catharinam solemni Ritum Sanctarum album adscribendam procedi posse declaravimus. Postea die sexta sequentis mensis Maii in Consistorio Nostro secreto a dilecto filio Antonio Felice tituli Sanctæ Prædixis Presbytero Cardinali Zondadario nuncupato præmissorum omnium, quæ in causa acta fuerant, necnon vitæ, & miraculorum Beatæ Catharinæ summam & apposite relatione facta, cum reliquis Cardinalibus, qui adfuerunt, idem censuissent, in publico Consistorio proxime a Nobis habito, audita per dilectum filium Gabrielem Serianum Consistorialis Aula Nostre Advocatum diserta Oratione de virtutum excellentia, vitæque Sanctitate Beatæ Catharinæ tum etiam humillimis supplicationibus, quæ Nobis pro ejusdem Beatæ Dei Servæ Canonizatione nomine totius Cleri, & Populi inclytæ Genuensis Reipublicæ porrigebantur, de re tanta, tamque arduo negotio Nos, ut oportebat, cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, Archiepiscopis, & Episcopis maturius deliberatos responso dato eosdem Cardinales, & Episcopos ad implorandum eleemosynis, jejuniis, & Orationibus Divinum auxilium in Domino hortati sumus. Deinde eorundem Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum in Urbe præsentium Consistorio semipublico indicto, in quo etiam Nostri, & Apostolica Sedis Notarii, Protonotarii nuncupati ex numero Participantium, & Sacri Palatii Apostolici causarum Auditores vocati adfuerunt, iidem Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi omnes Beatam Catharinam ex iis, quæ a Nobis propofita, & in processibus relata fuerant, in Sacrorum numerum adscribendam esse censuerunt; Quorum sententiis auditis Nos gratias Deo agentes, quod Ancillam suam per ministerium Nostrium honorificari velle dignaretur, Canonizationis diem indicimus, omnesque interim, ut eleemosynis, orationibus, ac jejuniis ad Nobis Celestem Spiritum Sancti gratiam in tanta re gravique negotio impetrandam diligenter, ac perseveranter insisterent, iterum adhortati sumus.

§. 27. Demum rite omnibus absolutis, quæ Sanctorum Patrum autoritas, Sacrorum Canonum statuta, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ antiqua consuetudo in re, hujusmodi peragenda præscribunt, hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctissimæ Trinitatis in Sacrosanctam Lateranensem Basilicam decenter ornatam cum venerabilibus Fratribus Nostriis S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curie Prælatiis, officialibus, & familiaribus Nostriis, Clero Saculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus a dilecto filio Nostro Nereo S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupato nostro secundum carnem ex fratre Nepote per dilectum filium Thomam Antamorum Consistorialis Aula Nostre Advocatum, & decantatis Sacris Precibus, & Litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata. Ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, BB. Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra matura deliberatione præhabita, & Divina ope sæpius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & consensu, Beatam Catharinam de Flisco Viduam Sanctam esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctarum Catalogo adscriptis, prout tenore præsentium similiter decernimus, definimus, & adscribimus, illamque universos Christianos fideles tanquam vere Sanctam honorare, & venerari mandavimus, & mandamus, statuentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari possint, & consecrari, & singulis annis memoria ipsius die decimaquinta Mensis Septembris inter Sanctas nec Virgines, nec Martyres pia devotione recolli debeat.

§. 28. Eademque auctoritate omnibus Christianis fidelibus vere poenitentibus, & confessis, qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis misericorditer in Domino relaxavimus, & relaxamus in forma Ecclesiæ consueta.

§. 29. His peractis Deum Patrem Æternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paracletum Spiritum, unum Deum unumque Dominum laudibus, & Confessionibus venerati, sacroque hymno: *Te Deum* solemniter decantato, omnibusque Christianis fidelibus tunc præsentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa propter Corporales nostras infirmitates, affectamque valetudinem, senilemque ætatem ab eadem Lateranensi Ecclesia recessimus, remanentibus in ea venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Archiepiscopis, Episcopis, & universo Clero, & Populo, quibus præsentibus a Venerabili fratre nostro Thoma S. R. E. Cardinali Episcopo Prænestino Russo nuncupato tanquam Cardinali in ordine antiquiori in Ara maxima præfata Basilica, ex indulto, & de Licentia nostra solemniter Missa cum sancta ejusdem nec Virginis, nec Martyris commemoratione celebrata est. Cum omni autem humilitate æquum est, ut Nos pro tam insigni beneficio gratias Deo agamus, & confiteamur Domino Dominorum, per quem amici ejus coronantur in Cælis, & honorificentur in terris, & a quo gloria, & honos, & pax omni operanti bonum. Et quoniam Sancta hujus præsidium videmus, nobis divinitus comparatum, ineffabilem Dei clementiam obsecramus, ut cujus in terris voluit his nostris calamitosi temporibus gloriam manifestari, ejus suffragantibus precibus per merita, & Passionem filii sui

Omnibus absolutis die 16. Junii eam Sanctam esse definit, assignata pro annua festivitate die 15. Septembris.

Canonizationi præsentibus plenariam concedit Indulgentiam.

Ceteræ ad hoc peractæ Solemnitates recenseantur.

Harum Lite-
rarum tran-
sumptis ubi-
que credi ju-
bet.

Dat. die 16.
Junii 1737.
An. VII.

Christi Domini Salvatoris Nostri faciem suam a peccatis nostris avertens, nos a praesentibus huius mortalis vitae angustiiis liberare, & in hoc saeculo Coelestis gratia sua, & in futuro aeterna Sanctorum felicitate donare dignetur.

§. 30. Ceterum, quia difficile foret, praesentes nostras originales literas, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus ut earum exemplis, etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem ubique fides adhibeatur quae ipsis praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae, vel ostensa.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, definitionis, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentate praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Jo. in Laterano Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo trigesimo septimo, sextodecimo Kal. Julii, Pont. nostri anno VII.

✠ Ego Clemens Catholicae Ecclesiae Episcopus.

† Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.

† Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Ontobonus.

† Ego Episcopus Sabinen. Card. S. Clementis S.R.E. Camerarius.

† Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.

† Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardinalis Corradinus.

†

†

†

†

†

†

†

† Ego Georgius Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Spinula.

†

† Ego Ludovicus Tit. S. Mariae in Transiberim Card. Belluga.

†

† Ego Alvarus Tit. S. Bartholomaei in Insula Card. Cienfuegos.

†

† Ego J. B. Tit. S. Matthaei in Merulana Card. de Alteriis.

†

† Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb.

Card. Petra Major Penitentiarius.

†

†

†

† Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.

†

†

† Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

†

†

† Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.

†

† Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.

†

† Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Prisca.

†

†

† Ego Franciscus Burghesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.

†

†

† Ego Vincentius Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna, Presb. Card. Bichius.

†

† Ego Joseph Tit. S. Thomae in Parione Presb. Card. Firrao.

†

† Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.

†

† Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.

†

† Ego T. Card. de Acquariva Tit. S. Ceciliae.

†

† Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitae Presb. Card. Riviera.

†

† Ego Marcellus Tit. S. Mariae in Ara Calii Presb. Card. Passari.

†

†

†

† Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.

†

†

† Ego Laurentius Prior Diaconorum S. R. E. Card. de Alteriis.

†

† Ego Carolus S. Agathe in Suburra Card. Columna.

†

† Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Oliverius.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

Antonius Card. Pro-Datarius.
VISA DE CURIA

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.